

ление. Децата знаеха, че той имъ е приятелъ и спокойно го приближиха, но пияницата реши да се покаже голѣмъ юнакъ. Той замаха ржце и отдалечъ завика:

— Ю-ю! Ю, де! Маршъ! Махай се отъ очитѣ ми!

Мечо го гледаше и не мърдаше. Съседътъ се разгнѣви и запрати едъръ камъкъ. Мечо се спусна, бухна пияницата и почна да го премѣта, както котката премѣта мишка. Юнакътъ писна, като полудѣлъ.

Дотичаха тате, дѣдо, други хора. Дѣдо отведе Меча у дома, а тате остана да се разправя. Съседътъ крещѣше, че цѣлиятъ е издупченъ и разкъсанъ. Огледаха го всички и се слисаха:

Никжде не намѣриха ни кръвъ, ни белегъ отъ жбъ.

— Видѣ ли, че е искалъ само да те вразуми? — рече тате, па всички се засмѣха, и пияницата си тръгна посраменъ.

После въ двора намѣрихме кжсчета хлѣбъ съ игли, парченца месо, сигурно насолени съ отрова. Мечо ги гледаше, но не ги доближаваше. Той се сѣщаше, че не за хубаво му ги подхвърлятъ.

— Ха така! Никога да не ги доближавашъ! Чу ли? — викаше му Ваньо, поставяше му юзда и яхваше своя чуденъ конь.

А татко заравяше нѣкжде опаснитѣ примамки и връзваше Меча.

Ихъ, колко жално гледаше тогава горкиятъ! Сякашъ питаше — азъ ли бѣхъ виновенъ? И какво му направихъ, та оттогава ме връзвате?

Синджирътъ бѣше тънъкъ и Мечо спокойно можеше да го скжса, но никога не направи такъвъ опитъ. Когато вечеръ го отвържеха, полудяваше отъ радостъ. Тичаше, търкаляше се, скимтѣше и ближеше рждетѣ, които сж го пустнали на свобода. Цѣлата нощъ обикаляше кжщата, но никога не се обаждаше безъ нужда или за другаръ на другитѣ кучета.